

Slovenski narod je še vedno pod vplivom eforije nad uvrstitvijo slovenske nogometne reprezentance na svetovno prvenstvo v Južni Afriki prihodnje leto, zato lahko dogodke na političnem, gospodarskem in družbenem področju v državi prikažem z nenapisanimi zakonitostmi nogometne igre. Poznavalci nogometa pravijo, da kdor iz mnogih stodontnih priložnostih ne da gol, ga potem prejme iz skoraj neverjetnih priložnosti.

Če s to nenapisano zakonitostjo iz nogometa ponazorim dogodke na političnem področju v zadnjih dvajsetih letih, pomeni, ker DEMOS v tem času ni poslal razbojniškega komunizma na smetišče zgodovine, zato bodo zdaj naraščajniki tega političnega sistema na oblasti poslali DEMOS na smetišče zgodovine.

V ta namen predsednik države Türk in predsednik vlade Pahor v imenu razparcelirane razbojniško komunistične stranke (SD, LDS, Zares, DESUS) in njenega poglavarja iz ozadja, ki pa je dejansko v ospredju, Kučana, zabijata zadnji žebelj v krsto s posmrtnimi ostanki Demosa kot svobodnih in polnopravnih državljanov in D E M O S A kot demokratične opozicije Slovenije, ki je bila pobudnik rušenja razbojniško komunistične totalitarne diktatorske oblasti in izpeljala osamosvojitve Slovenije.

To, kar počne sedanja vladajoča elita na oblasti, nas spominja na podobno stanje v državi kot je to bilo v Jugoslaviji pred letom 1990, ko je vladala apatija, teptanje človekovih pravic, cenzura,

enoumje, korupcija, nepotizem, klientelizem. Dejansko se vsi ti družbeni pojavi v teh dvajsetih letih v Sloveniji sploh niso odpravili, ampak se je njihova intenzivnost počasi v posodobljeni obliki poglobljala do današnjih dni, ko je država v popolnem kaosu in bankrotu.

Glede na standarde za določanje praga revščine v zahodni Evropi, v Sloveniji 50 odstotkov državljanov živi v revščini. Tako se to mora vrednotiti, saj Slovenci nismo nič manj vredni, da bi za življenje potrebovali manj kot Avstrijci, Nemci ali Nizozemci. Na žalost državljanov Slovenije in slovenskega naroda so titoisti ta proces poglobljanja krize vrednot zvitorepsko, kot to zna biti samo še lisica zvitorepka, morda še kukavica svoja jajčka v tuja gnezda, skrivali pred mednarodno javnostjo.

V Sloveniji je namreč najbolj pereč problem kriza vrednot, ki je tako velika, da je gospodarska kriza sekundarnega pomena in z manjšimi naporimi sposobnih ljudi, ne titoistov, obvladljiva in rešljiva. Gospodarska kriza v Sloveniji se ni začela pred enim letom, ampak traja že dvajset let na petinštirideset let podlage, saj v vseh teh letih sploh ni nekega omembe vrednega gospodarskega, političnega in družbenega razvoja.

Posledica tega zvitorepstva slovenske politične elite je najnovejša razvpita izjava italijanskega zunanjega ministra Fratinija, ki pravi, da je Slovenija lahko zgleden primer države z območja nekdanje Jugoslavije, kako postati uspešna članica Evropske Unije. Takšna izjava in mnogo njej podobnih, ki jih slovenski narod sliši s strani vodilnih mož EU, lahko ima samo pomen cinizma. Na takšen način, ko ti ljudje ignorirajo v nebo vpijoče probleme, EU nikoli ne bo postala neka združba držav z zadovoljnimi in enakopravnimi narodi. Takšno obnašanje velmož EU in zatiskanje oči pred problemom, ki se imenuje Slovenija, kaže na to, da je Jugobalkanizacija globoko zarezala v vodilne strukture in institucije EU, da je kriza vrednot kar velika tudi v zahodnoevropskih državah EU.

Evropski parlament je sprejel resolucijo o obsodbi vseh totalitarizmov, tudi titoizma, v Sloveniji pa se ta sistem v režiji sedanje oblastniške strukture restavrira in državljanji vsak dan čutimo, da postaja aktualni in zakoniti politični sistem v državi. Slovenski narod se tega zla dvajsetega stoletja, ki ga titoistična politična elita pospešeno in uspešno prenaša v 21. stoletje, sam ne more rešiti, tudi z restavracijo DEMOSA ne.

Ta zahteva po obnovitvi tega političnega združenja s strani posameznikov, ki so imeli v njem, ko je bil še živo prisoten na slovenski politični sceni, škarje in platno v rokah in bi morali takrat ustrezno usmerjati njegovo vlogo, bi tem ljudem samo služila, da bi spet prevarali volivce in bi

na ta način svoje politične fotelje obdržali še naslednjih dvajset let. V restavriran DEMOS bi se spet s pomočjo titoistov, kot se je to zgodilo leta 1989 vtihotapili ljudje, ki bodo od znotraj z zarotami in podtikanjem razkrajali to politično združenje ter bi titoisti preko njih spet podtikali svoje rešitve v korist svoje politične, uradniške, funkcionske in ekonomske elite.

Zato mora vodstvo EU končno uslišati resnico o dogajanju v Sloveniji in ukrepati s sankcijami proti tej titoistični politični eliti na oblasti s Pahorjem in Türkom na čelu, kot je to zaradi obnašanja pokojnega Heiderja storila proti republiki Avstriji ali proti njenemu nekdanjemu predsedniku Kurtu Waldheimu zaradi spornega delovanja med drugo svetovno vojno.

Proti najbolj izpostavljenima akterjema, ki vodita to izvajanje restavracije zločinskega titoizma, bi morala EU vložiti kazensko ovadbo pri pristojnem mednarodnem sodišču, morda celo v Haagu. Namreč to, kar dela sedanja oblastniška struktura v Sloveniji, ni nič drugega kot nadaljevanje državljanske vojne, ki so jo Josip Broz in njegovi revolucionarji s pomočjo zarot in provokacij sprožili leta 1941. Da v nobenem primeru ne bi prišlo do medsebojne pomiritve slovenskega naroda, so titoisti ves ta čas, vseh teh 65 let do današnjih dni operirali z raznimi zarotami in provokacijami. To aktualno dejanje predsednika Türka, ko je podelil državno priznanje nekdanjemu načelniku UDBE, je samo ena od teh v tem dolgoletnem nizu.

Ni problem slovenski narod v EU, saj so njegovi predniki to Evropo in evropsko civilizacijo soustvarjali, problem je politična elita titoizma, ki ta narod že 65 let poneumlja in izkorišča v svoje ideološke in materialne namene, utrjuje uradniške in funkcionske pozicije ljudi, ki pripadajo samo njeni politični ideološki sferi.

Vodilni možje in žene EU in drugih demokratičnih držav sveta bodo morali spremeniti mnenje in tako pretrgati niz prevar njih s strani slovenske titoistične politične elite, kot so se to zgodile leta 1945, 1990 in se godijo danes. Zaradi teh prevar slovenski narod živi v materialni in intelektualni revščini, kar mnogi izmed njega ne opazijo, saj je pranje možganov s strani te politične elite še vedno aktivno prisotno. Če pa že mislijo vodilni ljudje EU, da ni nič narobe, da se v Sloveniji restavrira titoizem, zakaj potem v Nemčiji ne dovolijo restavracije nacizma, v Italiji fašizma ali v Nemčiji, na Poljskem, Češki, Madžarski, Slovaški, stalinizma in podprejo, da se ti zločinski diktatorski režimi povzpnejo na oblast kot se je to zgodilo v Sloveniji.

Ta zadnji žebelj, ki ga je z odlikovanjem nekdanjega načelnika UDBE in milice, zabil v krsto z posmrtnimi ostanki DEMOSA, demokracije in pravne države, za mene sploh ni nobeno presenečenje. Kdor vsa ta leta prebira moja pisanja, lahko ugotovi, da sem na to opozarjal in

trdil, da se bo zgodilo, da bodo Kučan, Stanovnik, Potrč, Ribičič M., Ribičič C. in tovarišija postali zaslužni za demokratizacijo in osamosvojitve Slovenije.

Mi, ki smo v okviru DEMOSA in pomladnih demokratičnih strank izpeljali ta proces, pa bomo postali sovražniki naroda, ki smo se borili proti demokratizaciji in samostojnosti države. Da se je to zgodilo, so med drugim krivi posamezniki izmed teh, ki so zdaj glasno zarjoveli, ko je hudič na repu odnesel šalo, in se jim je začel izmikati stolček absolutne zaslužnosti.

Ti ljudje, bivši pripadniki DEMOSA, zdaj govorijo, da v vzhodni Evropi na Poljskem, Češkem, Madžarskem, v Nemčiji in drugod proslavljajo te obletnice političnih sprememb, v Sloveniji pa se to sploh komaj omeni. Ta ugotovitev teh ljudi drži in se strinjam z njo, vendar je pomanjkljiva, pritlehna, dvolična s polno mero sprevrženosti, izključevalnosti in narcisizma.

V teh državah se v povezanosti s temi dogodki ne sliši samo glas Havla, Walense, Gorbačova, Kohla, Genscherja in drugih zaslužnih ljudi, ki so bili na čelu tega procesa, ampak dobijo svoje mesto na tej lestvici zaslužnih in besedo tudi nižji lokalni voditelji in drugače zaslužni ljudje za uspešnost tega preobrazbenega procesa političnega sistema.

V Sloveniji pa si že dvajset let zasluge za spremembo političnega sistema in osamosvojitve pripisuje peščica petih, šestih posameznikov, ki so večinoma delovali v Ljubljani. S svojimi pozitivnimi izjavami o zaslužnosti titoistov pa so te sami vključili v to družčino zaslužnih. Ti ljudje se obnašajo, kot se je v času, ko je general Maister osvobajal Maribor in zarisoval severno mejo, takratna slovenska oblast.

Narodni svet v Ljubljani. Če ne bi bilo nas na terenu, ki smo ljudem neposredno razlagali smisel osamosvajanja Slovenije in rušenja titoističnega razbojniško komunističnega sistema in ljudem razkrivali življenje v demokratični in pravni državi, kar je tudi bilo zapisano v programu DEMOSA, ne samo osamosvajanje in sprememba političnega sistema, bi ne bilo niti padca tega diktatorskega režima niti osamosvojitve, čeprav je ta bila Sloveniji s strani Miloševića posredno ponujena na pladnju. Takratna politična elita v Sloveniji ni vedela, titoisti pa niso hoteli te ponudbe pravilno oceniti, da ne bi prišlo do desetdnevne vojne za Slovenijo.

Sam za sebe lahko povem, da sem na lokalni ravni, deloval pa sem tudi na državni ravni, v Prekmurju za rušenje razbojniškega komunizma in samostojno državo Slovenijo vložil mnogo

truda skupaj z družino. Deloval sem kot operativec na terenu, organiziral razna zborovanja, okrogle mize, opravljal sem administrativno tehnična opravila, skrbel sem za to, da je javnost bila obveščena o vlogi in dejavnosti DEMOSA in ostalih novoustanovljenih strank v Sloveniji, kolikor so pač to dovolili uredniki medijev in partija s pomočjo pravice do cenzure, skrbel sem za povezanost svojih lokalnih sodelavcev s centralo v Ljubljani, navezoval sem stike s strankami zahodnih demokratičnih držav in organiziral srečanja doma ter v tujini.

Od leta 1991, ko sem moral zaradi preživetja družine, oditi drugič v svojem življenju, prvič sem z ženo odšel leta 1971, s trebuhom za kruhom v sosednjo Avstrijo, saj doma nisem dobil nobene službe, kot je ne dobim do današnjih dni že 22 let, kljub dvema visokošolskima diplomama, mi od te šesterice, ki si lasti vse zasluge za osamosvajanje in rušenje bivšega sistema, ali kdo drugi, ki raziskuje to preteklost in dela zapiske, ni dal nobenih možnosti, da bi povedal nekaj besed o mojih občutkih in spominih na tiste čase.

Še več, Janša me je kot predsednik stranke posredno izključil iz Socialdemokratske stranke, ki jo je potem tudi uničil in vso njeno infrastrukturo prenesel na drugo stranko, z razlago, da s svojim razkrivanjem Kučanove preteklosti in preteklosti UDBOVCEV škodim stranki. Jaz poznam te ljudi iz titoistične politične elite ne samo kot ljudi, ampak kot osebnosti in njihov model dela, to pa je zarotništvo in zvitorepništvo, maščevanje, zato mi je bilo jasno, da bodo vztrajali in bodo z vso ostrino v pravem trenutku udarili nazaj, da bodo s svojim načinom dela in s pomočjo medijske propagande javnost prepričali v to, da so oni zrušili titoizem in osamosvojili Slovenijo.

Eden od akterjev slovenske pomladi, ki se danes tako vehementno zgraža nad početjem Türka in vladajoče politične elite, mi je na prehodu tisočletja zabičal, da naj pustim UDBOVCE pri miru, saj so »nam« pomagali kazati poti pri pridobivanju orožja za teritorialce iz tujine. Povedal je, da so v tistem trenutku le oni poznali te skrivne poti in tokove, po katerih je potekala trgovina z orožjem vekomaj.

Ta izjava vsebinsko pomeni, da so ti ljudje avtomatično bivšemu režimu, ki se identificira z UDBO, priznali zasluge za osamosvajanje. Te orožarske afere še danes, kot demoklejev meč, visijo nad slovenskim narodom in so tudi posredno krive za to, da se Slovenija ne more rešiti titoizma. Te orožarske afere so v Sloveniji tako razvpite, zadnja v nizu je afera Patria, kot da bi bila ta država svetovna vojaška sila in bi za te namene kupovala ogromne količine orožja in vojaške opreme.

Človek se lahko samo vpraša, kaj bi se potem moralo dogajati v tem pogledu v ZDA, Nemčiji. Znano je, da roka umiva roko, zato se včasih medsebojno stisneta, uničita pa se ne, saj ena potrebuje drugo. Zaradi dvoličnosti, vrinjencev in sprenevedanja vodilnih ljudi je propadel DEMOS. To dejstvo ponovno s svojimi spomini na tiste čase potrjujejo ljudje, ki so iz osebnih razlogov in povezanosti s titoizmom v bivšem sistemu, ko so imeli dobre službe in opravljali razne funkcije, pospešili ta propad.

Zahteva po zaprtju nuklearke v Krškem ali medsebojna neskladnost pri lastninjenju bivšega družbenega premoženja je samo zavesa za krivdo propada DEMOSA. Kljub temu pa se akterji te trgovine z orožjem in političnim plenom DEMOSA še vedno ponujajo na političnem trgu slovenskemu narodu, da vidijo luč na koncu tunela, da ga bodo popeljali v svetlejšo bodočnost, na vrh sveta, med narod znanja, ipd.

Proti zločinskemu titoizmu in UDBI se ne moreš, če seveda misliš resno in računaš na zmago za vsako ceno, boriti parcialno po potrebi. Ne moreš podpirati posamezne člane te zločinske združbe iz preteklosti, ki uničujejo nas pripadnike na lokalnem nivoju, potem pa zarjoveti, ko predsednik države dodeli priznanje Ertlu, ki je kot je sam priznal, kriv za aretacijo Janše.

Lokalni pripadniki tej zločinski združbi osvajajo teren centralni združbi, centralnemu komiteju, da potem združeno izpeljejo akcijo, kot je bila ta dodelitev priznanja Ertlu ali zaustavitev del v Hudi jami, rušenje vodstva RTV in drugih pomembnih institucij države, da se javna beseda cenzurira, da se dejanski pripadniki DEMOSOVEGA političnega programa izključujejo iz javnosti, ali se kot pravosodni sistem podredi titoistični politični eliti.

Tu se vidi ta sprevrženost in izključevalnost teh šestih ljudi in njihova dvoličnost, ko gledajo vse okrog sebe zviška, poniževalno, ko smo vsi drugi razen njih nepomembni. Ko gre za aktivne pripadnike DEMOSA na lokalni ravni in njihovo tekoče trpljenje izpod škornjev UDBOVCEV, je UDBA za njih koristna, saj jim pomaga izključevati strankarske konkurente iz svojih vrst. Ko pa gre za UDBOVCA, ki je prizadel Janšo in morda še koga z vrha DEMOSA, pa se takoj zažene vik in krik v državi.

Namesto da so mladce iz vrst UDBE leta 1992 z dekretom takratnega DZ upokojili, bi jih bilo najprej potrebno kazensko preiskati in če bi se dokazalo, da so storili kazniva dejanja, jih primerno kaznovati, ostale pa poslati na Zavode za zaposlovanje kot se je to zgodilo deset tisočim, ki so izgubili delo zaradi propada podjetij, če ne bi našli svojemu znanju in sposobnosti primerne dela.

Upokojitev teh mladih UDBOVCEV so titoisti izkoristili, saj ko so ponovno zavzeli oblast, so mnogi poleg statusa upokojenca še dobili status samostojnega agenta. Na ta način so poleg svoje dejavnosti, ali pa v pretežni meri, delovali v korist svojih nekdanjih delodajalcev, titoistov.

Zato se lahko zgodi, da mene in posredno mojo družino EX UDBOVEC že dvanajst let s pomočjo slovenskih sodišč preganja in uničuje. Tega UDBOVCA s strani Občine Moravske toplice postavijo kot svojega predstavnika v komisijo za komasacijo zemljišča v Ivanjševcih, čeprav stanuje v Murski Soboti, pravni nadzor nad izvedbo pa ima Upravna enota M.Sobota.

To izgleda, kot da v vasi ne bi imeli zadosti izobraženih ali sposobnih ljudi, vendar je namen tega izključevanja drugi po vzoru iz bivšega sistema. Mene kot človeka z dvema diplomama in vaščana te vasi so namerno izključili, zagotovo na priporočilo UDBOMAFIJE, da bi EX UDBOVEC dokazal svojo veličino, jim pokazal, da se vrača, in tako prestrašil vaščane, krajane te pokrajine ob meji z Madžarsko in občane občine Moravske Toplice. Prevzel je plen mojih zaslug za osamosvojitve, saj je vas Ivanjševci bila edina, ki je takrat glasovala sto odstotno za novo oblast in osamosvojitve v Prekmurju. Pa tudi okoliške vasi so bile zadovoljne z mojim delom. Potrebno je bilo to mojo prepoznavnost uničiti, za kar je bil le on zaradi svoje preteklosti primeren. To nalogo so mu zaupali, saj se njega ljudje najbolj bojijo, vedo, da zna zaradi svoje pretekle funkcije biti zoprn, zato jo je z lahkoto izvršil.

Ondan sem se počutil kot v starih »dobrih« časih v sejni dvorani Občine Moravske Toplice. V državi, za katero sem mnogo dal, sem bil zaslišan pod budnim očesom EX UDBOVCA. Spomnil sem se na čase izpred leta 1990, ko so izza zavese UDBOVCI opazovali delo državnih institucij, ali so na sestankih opazovali razpravo in si zapisovali ljudi, ki so razmišljali drugače.

Boljše, da ne pomislimo, kaj bi se zgodilo z nami, ki smo bili na lokalni in državni ravni v prvih vrstah borcev za rušenje razbojniškega komunizma in samostojne države Slovenije, morda tudi s katerim od teh šestih, ki si lastijo vse zasluge in so si zagotovili neodtujljivo pravico, da o tem času imajo pravico govoriti, a niso imeli zaščite titoistične politične elite, če se ne bi ta diktatorski, zločinski totalitarni sistem zrušil v takratni Sovjetski zvezi in ne bi padel Berlinski zid.

Jaz sem morda edini v Sloveniji, ki še danes trpim pod škornjem UDBOVCEV in titoistov po vzoru iz let po letu 1945 zaradi svoje dejavnosti v DEMOSU, ker sem mislil resno in nisem mislil na to, da to delam samo zaradi tega, da se dokopljem do funkcionarskega fotelja, ampak zato,

da od tega mojega dela naj imajo korist tudi državljani.

Posebej ostro ta UDBOMAFIJSKA združba nastopa do mene in moje družine od leta 1992 naprej, ko sem se vrnil iz Avstrije nazaj v domovino. Morda se lahko delno identificiram z mučenico Angelo Vode, saj sem tudi jaz že 22 let brez pravice do zaposlitve. Z to zahrbtno gonjo in preprečevanjem tega, da bi prišel do skromnih denarnih sredstev, so mi preprečili izobraževanje.

To je zamujena priložnost, ki jo sedaj s pridom izkoriščajo za kriminaliziranje in omalovaževanje moje osebnosti. Zdaj skupaj z UDBOVCEM kujejo novo zaroto, da bi me na vsak način spravili v zapor ali bi mi zaplenili vse skromno premoženje. Ta moj nedoločen status samostojnega podjetnika je samo pesek v oči javnosti in meni osebno, saj mi državni uradniki in funkcionarji s pomočjo institucij države na vsakem koraku mečejo polena pod noge, me kompromitirajo in ponovno vedno znova kriminalizirajo.

Sem brez pravice do družine, do lastnih otrok, kjer so mi dva od treh sinov popolnoma odtujili, samo da ne bi skupaj z njimi ali posamično uspeli, da jih ne bi uspel vzgojiti v demokratičnem duhu v poštene državljane, da bi titoistom na praktičen način dokazal svojo trditev, da so nesposobni, da so manj sposobni od mene, svojo sposobnost pa lahko le dokažejo s pomočjo politične moči, ne pa z znanjem.

Takšno njihovo razmišljanje in dokazovanje lastnih sposobnosti je to državo pripeljalo v krizo vrednot, v gospodarski kaos in vsesplošni obojestranski bankrot. Pri tem zlodelu so titoistom, kot sem že prej napisal, v veliki meri bili v pomoč nekateri od te šesterice, Janša zagotovo, kar je dokazal z svojimi javnimi izjavami, ko se je boril za svoj funkcionarski fotelj, in pa lokalni dvoličneži, sprevrženci in izključevalci, vrinjeni v DEMOS in pomladne stranke, ki so se, ko so zapustili prostore DEMOSA takoj napotili v prostore titoistov in so tam poročali partijskemu sekretarju, kaj sem povedal in kakšni so moji cilji in cilji dejanskih Demosovcev, kar se tiče spremembe političnega sistema, osamosvajanja države in prevzema oblasti po obeh dejanjih.

Ta takoimenovani »mehki« prehod, ki so ga diktirali vrinjenci titoistov v DEMOS, smo Slovenci drago plačali. Nimamo demokratične in pravne države, kriza vrednot je na psu, izpeljala se je divja privatizacija, kjer se je premoženje države »izgubilo«, je kratkomalo izhlapelo, razvoj je enako pospešeno, kot pred letom 1990 stagniral, smo edina pokomunistična država, v kateri politično in nepotistično pravoverni storilci kaznivih dejanj in zločinci ne odgovarjajo v skladu z zakoni za ta dejanja, ampak so ugleda, dirigirano »spoštovana« in odlikovanja vredni državljani,

v prekomerno prenapoljenih zaporih pa so kurji tatovi.

Odlikovanje Ertla s strani Türka ni nič drugega kot njegov posredni namig - zapoved institucijam države, da UDBOVCE zaščitijo za vsako ceno in jim dajo vidno vlogo v družbi ter jim pripišejo zasluge za preteklo delo. To dejanje Türka ni samo provokacija državljanov Slovenije, ampak zahodnih demokratičnih držav.

Mi, ki smo živeli v bivšem sistemu, vse bolj občutimo, da je naša država na vzvratni poti, mediji poročajo o dogodkih iz časov izpred leta 1990, odlikovanja dobivajo pripadniki represivnih organov iz tega obdobja, med državljani vlada apatija, osamosvojitve je tabu tema, govorijo, da so titoisti že leta 1944 v Črnomlju sprejeli akt o osamosvojitvi, politične spremembe se niso zgodile. Diktatorski dvojec Türk - Pahor obvladuje oblast kot valjar, kot cunami. Slovenijo si lastijo kot partijsko lastnino, kot v bivšem sistemu, ko je bilo vso premoženje države in državljani družbena ali last partije.

Ertlova izjava o primerjanju slovenske UDBE z drugimi tajnimi milicami v vzhodni Evropi, da kdo v Sloveniji je kopal rove, če je hotel priti v zahodno Evropo, je dobro premišljena in je temelj zvitorepske prevare titoistov, zahodne Evrope, kar se tiče funkcioniranja zločinskega titoizma v Jugoslaviji - Sloveniji. Na ta način dokazujejo, hočejo dokazati, da so bili manj krvoločni kot stalinisti. Takšne izjave so največja odlika titoistov že od njihovega nastanka tam davnega leta 1937 in jih lahko izreče samo najbolj umazan UDBOVEC.

Pri kršenju človekovih pravic državljanom, ki so bili sposobni razmišljati s svojo glavo, in razvojno so titoisti ves čas bili korak pred stalinisti, bili so bolj inovativni. Za Ertla, Türka, Pahorja in tovarišijo je potemtakem ubiti človeka nežno, bolj humano dejanje in spoštovanje njegovih človekovih pravic kot če ga ubiješ direktno. Intelektualni uboj človeka, zaviranje gospodarskega razvoja, zanemariti razvoj infrastrukture, ceste, železnice, telekomunikacije, neprimeren izobraževalni sistem napolnjen z ideologijo, posredno preprečevanje izobraževanja, je zločin nad slovenskim narodom, ki ga je narekoval titoizem pod budnim očesom UDBE. Zato bi bilo za Ertla bolj humano dejanje, da namesto te izjave in tej podobnim, tudi tiste, da se Janši ne misli opravičiti, ki jih je izrekel v teh dneh, vrne odlikovanje in sebe da na razpolago nekemu neodvisnemu kriminalističnemu uradu iz EU v preiskavo. V Sloveniji ni nihče kopal rovov, vendar je UDBA pobila enako ali še več ljudi na meji, ki so bežali na zahod, kot Honeckerjev Stasi.

Preko svojih zunanjih sodelavcev je UDBA kontrolirala vsak korak zdomcev in izseljencev in

ubijala zunaj državnih meja. Te kontrole in zasledovanja sem kot zdomec zaznal in občutil sam. Ljudje, ki so ta nadzor v tujini izvajali, so bili sestavni del nas zdomcev, doma pa so imeli posebni privilegirani status. Honecker je s pomočjo Rusije zaprl meje zaradi ponosa, Broz pa jih je moral odpreti, saj bi Jugoslavija drugače bankrotirala že desetletje po uvedbi titoizma, ko so vse naropano premoženje od pobitih Slovencev potrošili in bi tako bil Broz pred Čaušeskom doživel njegovo usodo.

Državljanje je nagnal v tujino, da smo mu služili denar, da je potem s pomočjo korupcije preživela in dobro živela njegova politična funkcionarska in uradniška elita. Brez dajanja podkupnine namreč nisi uspel kupiti niti vrečo cementa, nisi mogel dobiti gradbenega dovoljenja, včasih tudi preprostega uradnega dokumenta ne. Tako so slabo plačani uradniki funkcionarji, politiki, bili dodatno zaslužili in so bili zadovoljni s tem titoističnim političnim sistemom in ga tudi s pozicije institucij države ščitili.

Nič manj umazana od Ertlove ni izjava predstavnika veteranov vojne za Slovenijo, ki je povedal, da v vsakem sistemu uradniki opravljajo svoje naloge. Ertl in UDBA niso bili uradniki, ampak so bili sistem, zato je on odgovoren za vse storjene zločine in kazniva dejanja, ki jih je v vlogi prvega UDBOVCA in miličnika posredno storil s kršenjem človekovih pravic državljanom. Opravičila za to dejanje Ertla, UDBE in titoistov ne morejo iskati v tem, da jih mnogo državljanov še danes podpira, saj je to tista manjšina, ki je v bivšem sistemu dobro živela, tisti, pri katerih pranje možganov še učinkuje in obeh skupin potomci.

Zaradi takšnega političnega stanja v Sloveniji se Slovenija niti po dvajsetih letih samostojnosti ne more ločiti od Balkana. To dejstvo potrjuje tudi Fratinijeva izjava. Slovenski narod si tega ne zasluži. Po dvajsetih letih samostojnosti, če bi se zares znebila razbojniškega komunizma, bi se Slovenija lahko zagotovo primerjala z Evropo in bi bil razvoj prilagojen tamkajšnjim razmeram.

Titoistom takšne izjave kot jih lansira Fratini in nekateri zahodnoevropski politiki godijo, zato delajo s svojim delom v državi še večji gospodarski in politični kaos ter tako državljanje vse bolj silijo v razmišljanje o preteklosti o Jugoslaviji in takratnem sistemu s prepričanjem, da je takrat bilo boljše. Titoisti s takšnim svojim delom spet hočejo doseči Raubkomunizacijo Slovenije in nje združitev v ohlapno zvezo imenovano Jugoslavija. Čutijo svojo priložnost, saj je Evropa počasi sita Balkana in tukajšnjih razprtij, kar pa z njene strani ni človeško, da slovenski narod vržejo v balkansko žrelo modificiranega razbojniškega Raubkomunističnega sistema.

Da bi slovenski titoisti dosegli svoje cilje, ki sem jih opisal, s pomočjo privolitve politikov iz

zahodnih demokratičnih držav, bi lahko njihovo pripravljenost na odstopke v imenu Slovenije, izkoristil predsednik ZDA Obama, ki išče veliko število vojakov za operacije v Afganistanu in Iraku.

Kot protiuslugo temu, da jim bodo zahodni politiki še naprej gledali skozi prste ali bodo zamižali na obe očesi pred nasiljem, ki ga izvajajo nad državljani in obnovo modificiranega razbojniškega komunizma, bodo v zameno ponudili tudi 2 milijona slovenskih vojakov, živečih v Sloveniji in v izseljenstvu. Tako se bodo znebili slovenskega naroda in v državo naselili sebi poslušne državljane, ljudi po svoji meri in obličju, ki jim bodo za skorjico kruha loščili čevlje.

Ivanjševci, dne:05.12.2009

Karel KOZIC

{comments on}